

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

Δ.Π.ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Β'. | ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 20 του Ιουνίου 1904 | ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 101

ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ

Στόν «Καθημερινό Ταχυδρόμο» (Daily Post) τού Αθηνών δημοσιεύθηκε σπουδαιότατη συνέντευξη τού κ. 'Αλεξ. Πάλλη για τὴν ἀντιπρὶγκηπικὴν ζήτησιν πού ἐξημιούργησαν στὴν Κρήτη, τῶρα τελευταία, μερικοὶ «ἀυπέμονοι», νὰ τοὺς πῆ κανεὶς, πατριώτες, γὰ νὰ κερδίτσουν τὸν πόνο τους καὶ γὰ νὰ παραστήσουν στὰ μάτια τοῦ κόσμου τὴν Κρήτην διαιρισμένην σὲ δύο ἐχθρικά στρατόπεδα, πού ζήτησε ἄπάνω στὰ ἀλληλοφάγομά τους νὰ καταστρέψουν ἐπι μὲ ἀγῶνες καὶ μὲ θυσιᾶς ὑπεράνθρωπας δημιουργήθηκε.

Ἡ «Ἐπίσημη» τῆς Τρίτης δημοσίευσεν περίληψιν τῆς συνεντεύξεως αὐτῆς, μὲ καὶ τὸ «Νουμάς» σ' ἄλλο φύλλον του θὰ τὴν δημοσιεύῃ ἐλοκλήρῃ, γιὰτὶ ἐτα εἶπε ὁ κ. Πάλλης ἐνδιαφέρειν καὶ μᾶς ἐδῶ, γιὰτὶ τὴν δική μας, φέρεται βουλευτοκρατία ζήτησαν οἱ Κρητικοὶ ἀφοῦ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά ὁ Πρίγκηπας, γὰ νὰ σώσῃ τὴν Κρήτην ἀπὸ τὰ δικά μας χάλια, τ' ἀποφάσισεν νὰ διοικήσῃ πραγματικὰ καὶ ὄχι πλατωνικὰ ὅπως διοικήθηκε καὶ διοικεῖται ὁ τόπος μας.

Γιὰτὶ δημιουργήθηκε τὸ ἀντιπρὶγκηπικὸ ζήτημα, τὸ ἀποδείχνει ἐλοφάνερα ὁ κ. Πάλλης στὴν συνέντευξίν του, ὅπως ἐλοφάνερα ἀποδείχνει καὶ μὲ ποῖο τρόπο δουλεῖ καὶ δουλεύει ἡ ἀίσιμη συναλλαγὴ στόν τόπο μας γὰ νὰ τὸν σπρωξῇ στὴν κατηφορίαν πού κερρακυλάει σήμερα καὶ γὰ νὰ τὸν κἀνῃ ριζήλιν στα μάτια τοῦ κόσμου.

Τὰ λόγια τοῦ κ. Πάλλη, τὰ βγζλμένα ἀπὸ τὴν ὠμὴ ἀλήθειαν καὶ ἀπὸ τὸν πόνο πού νοιώθει στὴν ψυχὴν του καθε ἀληθινὸς πατριώτης γὰ τὴν πατρίδα του, θὰ διαφώτισαν σημαντικὰ τὴν κοινὴ γνώμην στὴν Ἀγγλία, ἀφοῦ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ τραβήξει ἀπὸ τοὺς ὀχτροὺς τοῦ Πρίγκηπα, τὸ λιονταρῆσι τομάρι, πού τοὺς φέρεσαν οἱ Ἑγγλεζικὲς ἐφημερίδες μὲ τίς ψευτοφοροτωμένους ἀνταποκρίσεις τους καὶ τοὺς ἔδειξε στα μάτια τοῦ κόσμου ὅπως εἶναι καὶ ὅπως ἤντευσαν ἀπὸ μιᾶς καὶ ἀρχῆς.

Τόσο καλὴ, τόσο τίμια καὶ τόσο πατριωτικὴ, ὅπως καὶ πραγματικῶς εἶναι, τὴν ἀποδείχνει ὁ κ. Πάλλης τὴν διοίκησιν τοῦ Πρίγκηπα, πού σὲ ἀναγκάζει νὰ εἴχῃσαι καὶ σὺ μαζί του νὰ μιμηθῇ καὶ ὁ Βασιλεὺς μᾶς τὰ παιδία του, καὶ νὰ νοιώτῃ καὶ αὐτὸς καλὰ, ὅπως τῶνοιωτε καὶ ὁ Πρίγκηπας Γεώργιος, ποῖα καθήκοντα τοῦ ἐπιβάλλει ἡ θεοσὴ του.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΕΧΤΟΡΑ

ΑΠΟ ΤΟ Χ ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΑΣ

Κι' ὀρμώντα οἱ διὸ θὰ ζύγωσαν μὲ τ' ἄρματα στὸ
[χέρι
πρῶτα ἄρχισε ὁ πλουμύρανος γιὸς τοῦ Πριάμου κι'
[εἶπε·
«Γιὸ τοῦ Ἥλαια, πιά μὴ θαρρεῖς σὸν πρὶν πῶς θὰ
[μὲ σκιάξῃς
«ποῦτρεξα κύκλω τρεῖς φορές, κι' ὅτα μὲ τ' ὄπλο ὀρ-
[μοῦδες
νὰ σὲ προσμείνω δειλιάσει· μὰ νὰ σταθῶ ἡ καρδιά
[μου
«τώρα μού λείει, νὰ μετρηθῶ μαζί σου, ἢ σφάξῃ ἢ
[σφάξῃς.
«Μὲν ἔλα πρῶτα τοὺς θεοὺς ἄς κράξῃς ὑμῖ μαρτύρους,
«ἐπὶ ἀφ' οὗ μαρτύροι οἱ πῖο καλοὶ καὶ ἑτάκτες τῶν
[ὄρκων.
«Βάρβαρον ἐγὼ ὄχι—ὀρκίζομαι—δὲ θὰ σὲ βιάξω, ἀ
[πέλει
«νίκη νὰ δώκει μου ὁ θεὸς καὶ τὴ ζωὴ σου πάρω·
«μὲν σὺ σὲ γδέσω ἀπ' τ' ἄρματα, θὰ δάκω στοὺς
[δικίους σου
«πίσω, Ἀχιλλεῖα, τὸ κορμί. Ἔτσι κι' ἐσὺ νὰ κάνεις.»
Τότες λοξὰ τὸν κοίταξε καὶ τοῦλε ὁ Ἀχιλλεῖας,
«Ἐχτορα, μὴ, φονιά ἄπιστε, μὴ λές· μαρτύρους κι'
[ὄρκους.
«Ἄν ὄρκους ἔκαναν ποτὲς ἄνθρωποι καὶ λιοντάρια
«ἂν εἶδες λόκους πού· ἐνὶ κι' ἀνιά συντρ φιλῶ μέ-
[νους.]
«πὲς τότες πῶς· ἐγὼ κι' ἐσὺ θὰ φιλιωθῶμε. Ὅχι |
[ὄρκους
«δὲν ἔχει οἱ διὸ μας, πρὶ νεκρὸς ὁ ἕνας πέσει χάρου
«κι' αἵμας μπουκτῆσει ὁ λάρυγγας τοῦ λιμασμένου
[τ' Ἄρν.
«Βάλε δλα σου τὰ δυνατὰ, τὴν ἐπιστήμην βιά' τιν'
«ἐχρὶ πᾶσα νὰ φανεῖς γερὸ κοντάρι κι' ἀντριωμένο.
«δὲν ἔχει φέδγα πιά νὰ πεις, τὴ Ἄθηνά ἢ Παλλάδα
«θὶ σὲ χαλάσει τώρα ἐδῶ μὲ τ' ἀσπλαχνό μου χέρι,
«κι' ὡς σὲ στερνὸ μιά κοπανιά τὰ πάγια τῶν συν-
[τρόφων
«θὰ σ' τὰ ξοφλάσω πούσφαζες βαρῶντας τους μὲ
[ἀύσσα.»

Εἶπε, καὶ σιῶντας τίναξε τὸ χαλκωμένο φράξο·
μὰ τῶδε ὀμπρὸς ὁ Ἐχτορας κι' ἀπόφυγε τὸ χτύποι,
τί ἕκατσε πρὶν, κι' ἐκεῖνο ἐπ' οὗ τοῦ σφύριξ ἀπὸ πᾶ-
[νου
καὶ πέρα μπύχτηκε στὴ γῆς. Τότες τοῦ Δία ἡ κόρη
τ' Ἄρπαι, χωστὰ ἀπ' τὸν Ἐχτορα, καὶ τοῦ τὸ δίνει
[πάλι.
Τὸτ' εἶπε τοῦ Πριάμου ὁ γιὸς σὲ φοβερὸ Ἀχιλλεῖα·
«Βρῆκες λαμπρά! Κι' ἐγὼ ἄεγα, παχιά καθὼς μί-
[λοῦσες,
«πῶς δά, καλέ μου, σοῦγενεψε τὸ θάνατό μου ὁ Δίας.
«Μὰ ἐσὺ ἀπ' τὸ νοῦ σου ψέματα καὶ φαντασιὸς λα-
[λιύσες,
«γιὰ νὰ δειλιάσω σὸν παιδί, νὰ μὲ σασιῖσει ὁ ψόθος.

«Δὲ φέδγω ἐγὼ... ὄχι... τ' ὄπλο σου στὴ ράχη δὲ
[μου μπήγεις,
«μὲν ἴσα ἐδῶ θὰ σοῦ ραχτῶ, καὶ τρύπα μου τὰ στήθια
«ἂ σ' τόταξε ὁ θεός. Μὰ δὲς νὰ μὲ γλυτώσεις πρῶτα
«ἀπ' τὸ χάλκῳ μου, πού ἄχι σὲ κρῖας νὰ σοῦ χά-
[νῆσαι μέσα!
«Ἄς πᾶς ἐσὺ, καὶ τότες πιά σου δείχνω ἐγὼ ἂ νι-
[κοῦνε
«οἱ Τρῶες μου· τί ἢ πῖο βαριά κατάρτα ἐσὺ τοὺς εἰ-
[σαι.»

Εἶπε, καὶ σιῶντας τίναξε τὸ χαλκωμένο κοντάρι
καὶ μὲσ' στὴ μέση ἀλάβεφτα τοῦ βρῆκε τὴν ἀσπίδα,
μὰ τ' ὄπλο πῆδηξε μακριά. Τὸν πῆρε τὸτ' ἡ λίστη
πού εἶται ἀπ' τὴ χέρα τῶν ἄδικα πετάχτη τὸ γοργὸ
[ὄπλο.
Καὶ στέκει μὲ βαρὺ καρδίῳ, τί ἄλλο δὲν εἶχε φράξο,
καὶ κράζει ὅσο μποροῖσε ἀπὸ τὸ Διὸς ὄμο, ζητώντας
ἄλλο ὄπλο· μὰ π' ὁ Διὸς ὄμο τέτλια στυγμὴ κοντὰ του!
Τὸτ' ἐνόησε ὁ πλουμύρανος γιὸς τοῦ Πριάμου κι'
[εἶπε·
«Ἄχου, τὸ βλέπω πιά οἱ θεοὶ μὲ κράζουσι στὸν Ἄδην!
«Τι εἶπα μαθεῖς πῶς εἶχα ἐγὼ τὸ Διὸς κοντὰ μου·
«μὰ ἔταν παγίδα τῆς θεᾶς, κι' εἶναι σὲ κάστρο ἐκεῖ.
[ἄνους.
«Τώρα ἀφοῦ ὁ χάρος πλάκωσε καὶ πιά δὲν ἔχω δλ-
[πίδα,
«ἐπὶ ἄς μὴν πέσω σὲ γαγῆς δίχως τιμὴ, μὰ ἄς
[δείξω
«κἂν ἄξια πρὶν πηλικαριὰ πού νὰ βουήξει ὁ κόσμος!»
Ἔτσι εἶπε, κι' ὄξω τὸ σπαθὶ τραδάει τ' ἀκνι-
[σμένο
πού σὲ πλεθρὸ τοῦ κρέμουσαν, στέγιο σπαθὶ με-
[γάλω,
κι' ἀφοῦ μαζέφτηκε, χοιμᾶ σὸν κυνηγάρικον ὄρνιο,
πού μάθρια γνέμα σκίζοντας κατάκαμπα πλακῶνει
ν' ἀρπάξει ἀνήσυχον λαγὸ ἢ τρυφερὸ νὰ ἀρνάκι·
ἔτσι ὄρμησε ἀνεμίζοντας τὸ κοφτερὸ λεπίδι.
Χοιμάει καὶ τοῦ Ἥλαια ὁ γιός, κι' ἀγριο θυμὸ ἢ
[ψυχὴν του
γιομίζει, καὶ στὰ στήθια ὀμπρὸς κρατοῦσε τὴν ἀσ-
[πίδα

πλοῦμα γερὴ, κι' ἀνέμιζε ψηλά ἢ οὐρὰ σὲ κρᾶνος
π' ἀχτισοδόλας, κι' ἐπαιζαν χουσὰ τὰ κρόσσα γύρω
πού πλῆθος κύκλω στὴν οὐρὰ τᾶξε ὁ θεός κολλῆσει.
Πῶς ἄστρο βγαίνει στῆς νυχτὸς τὴν πίσσα μὲσ' στ'
[ἀστέρια,
ὁ Σείρης, τ' ἄστρο πού ψηλά πῖο ὠραῖο στέκει ἀπ'
[δλα,
τέτλια κι' ἡ λάμψη ἀπ' τ' ὄπλο του, πού σὲ δεξὺ
[τὸ χέρι
τ' ἀνέμιζε ἔχοντας κακοὺς σκοπούς, καὶ μὲ τὸ μάτι
θωροῦσε τ' ὀμοῖφο κορμὶ πού θ' ἀνιχτεῖ πῖο πρῶτα.
Μὰ ἀπ' τὸ ἢ χαλκένια ἄρματασὰ τῶν τὸκρυβε δλο τ'
[ἄλλο,
πανώρια, π' ἀπ' τὸν Πάτροκλο τὴν πῆρε σφάζοντας
[τον,
μὰ ἔδειχνε ἐκεῖ πού τὰ κλειδιά χωρίζουν ὄνιχι κι'
[ἄνους,
στὴ γοῦθα, ἐκεῖ πού ἡ κονταριὰ πῖο γλῆγυρα σκο-
[τῶνει
ἐκεῖ τὸν κάρφωσε καθὼς τοῦ ρήχνουνταν, κι' ὡς πέρα
βγῆκε ὁ χαλκὸς διαβαίνοντας τὸν τροφάντῳ λουμὸ
[του